

LOCSOLKODÁS - '85 MÓDRA

Húsvéti kábulattól mentes hangulatban végigkérdeztem a kollégium lányait a Húsvétről. Locsolókról, fiúkról, és úgy általában.

- Nekem nem Húsvétem, hanem matek szigorlatom volt.

- Semmi különös nem történt. Nem vártam jobbat, mint máskor. Ezután sem fogok jobbat várni.

Barátaim már nincsenek.

Előfordul, hogy itt a koleszban is meglocsolnak.

- Jó volt. Végig aludtam.

Legközelebb is ezt várom.

- Vendégségben töltöttem a Húsvétot. Jó volt a társaság.

Főleg ismerős fiúk, közelebbi barátok, volt osztálytársak locsoltak meg. Néha egy-két cigány fiú is betévedt.

Furcsa mód már nem szokás festett tojást adni.

Igen, én minden évben szoktam festeni.

Nem. Itt a koleszban nem locsoltak meg.

Nem vártam mást, mint eddig, és nem is fogok. Minden megszokott, ismétlődő. Elégge hagyományos lett.

- Szentséges Isten!

Otthon eszméletlen jó volt. Számítógéppel játszott az egész család. Nekem azt mondták, hogy...ne beszéljek annyit.

A nővéreméknél vártuk a locsolókat. Rokonok, ismerősök jöttek.

Tojást is szoktam festeni.

Itt a koleszban is meglocsoltak szódavízzel.

A ruha ronggyá ázott rajtam. A szobatársnőnek a bugyija is elázott. Az enyém nem.(!)

Annak ellenére, hogy eláztunk, jó volt.

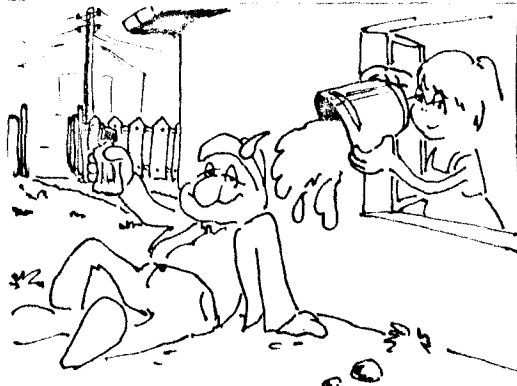
Egyre bűdösebb lesz a kölni.

A locsolás kezd veszteni a jelentőségéből.

Már nem a régi.

Tojást már nem lehet adni. A kisgyerekek is elhúzzák a szájukat, ha azt kapnak.

Az öregek, mire hozzánk eljutnak, már kissé ittasok.



A gyerekek tartják a hagyományt. A felnőtteknél ez már csak rokonlátogatás.

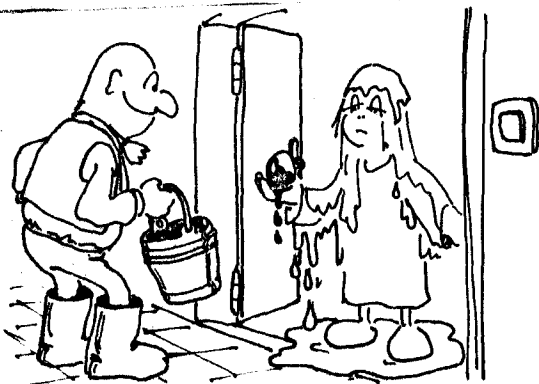
A jövő évi Húsvétól azt várom, hogy addigra otthon szokjanak le a számítógépről.

- Nagyon eláztattak.

Gimis koromban kezdték el a fiúk a szódás locsolást. Első időben jót nevettem rajta, szórakoztatott. Ma már nem tetszik, hülyeségnek, faragatlanságnak tartom.

Kiskoromban sem szerettem, ha jöttek locsoló fiúk. Mindig jönnek olyanok, akiket év közben sohasem látok. Sokkal jobban szerettem, ha eljönnek a barátok beszélgetni. Húsvétkor viszont sietnek, kissé őket is feszélyezi a helyzet.

A legrosszabb, hogy van, ahol pénzt is adnak a gyerekeknek. Minimum 20 Ft-ot, de van ahol 100-at is. Rossznak tartom pedagógiai szempontból. Nem fogja a gyerek megbecsülni a pénzt.



Már csak a nevében locsolás. Mikor még éltek a népszokások, akkor igen, de ma már teljesen elfajult. Egyeseknek pénzkérés, másoknak ivászat, vagy idétlenkedés az egész.

Régen szégyellte magát az a lány, akit nem locsoltak meg, ma már van, aki örül neki. Itt is meglocsoltak. Szórával. Csak kicsit locsolt az illető, érzéssel.

Nem szeretem a locsolást.

Teljesen megértem azokat a fiúkat, akik nem járnak el locsolni.

Megkérdeztem ~~szégyelltem~~ szerkesztőségünk búbajos fotósát:

- Az idén nem locsoltak meg. Senki. Nem hagytam magam. Ellenálltam az erőszaknak, bár szeretek visongani, mikor öntöznek, de most sok dolgom volt.

Jövőre kevesebb fiút várok.

A barátnóm nagyon szeretne volna, ha meglocsolom.

Toti

Volt egyszer egy...

...zenés történelmi játék a Hősök terén „Itt élned, halnod kell” címmel. Sokan láttuk, és sokunknak okozott csalódást. Ez az összegzett vélemény persze sok apró részletet takar. Az összegyűjtött gondolatok talán nem eléggé reprezentatívak, s nem ütnek meg a hivatalos kritika színvonalát, de esetleg tükrözik egy szűkebb réteg véleményét.

- Valószínűleg mindannyiunk (aki látta, s aki csak hallhatta) az István, a király bűvöletében él még. Egy kiváló zenei anyagú, nagyszerű színpadi megjelenítésű művet, amelyre már „ki volt éhezve” társadalmunk, nehéz színvonalában követni. Emiatt a darab valódi értékét nem tudom realisan megítélni.

- Zeneileg stílustalannak, szedett-vedettnek tűnt az egész. Ez az, amiben leginkább elmaradt az Istvántól.

- Nem volt igazán kidolgozott a darab, mint ha a határidő kapkodásra készítette volna a rendezőket. Az ötlet és a helyszín kiváló volt, de azon kívül semmi. Pedig hatalmas lehetőségeket éreztem a dologban.

- Denostráció: a helyszínre, látványelemekre nagy tömegek színpadi mozgatására épült az egész.

- A hangulat kizárólag a térnek köszönhető.

- A zene korhű volt, és az irodalmi válogatást is jónak találtam.

- Talán két csúcspontja volt a műnek, amikor valami úgy megmozdult az emberben: az egyik a Nemzeti dal (bár ez inkább Tolcsvay érdeme), a másik a végén, a Szózat alatt.

- Szerintem az egész a mostanában divatos nemzeti érzés hullámnak egy újabb meglovaglása volt.

- Úgy nagyjából a közönség fele élvezhette a látványt. A többiek a rosszul megépített né-

zőtér miatt legfeljebb a lovak fejét és a fényeket láthatták.



- Se többet, se kevesebbet nem nyújtott, mint amit a cím ígért. Zenés történelmi játék, mindenfajta gondolatébresztés nélkül. Aki csak erre számított, az nem csalódott.

- Ami felháborított: József Attila Tiszta szívvel című versét siratódallá alacsonyították. Volt viszont egy-két gyönyörű megzenésítés, hogy csak Radnóti Majálisát említsen.

S végül egy zárógondolat. Mire jó ez a filmfelvétel? Hogy füllelt nyári estéken ez a darab - ami itt és most (felsorolt hibáival együtt is) felszabadulásunk évfordulójának újszerű és szép megünneplése volt - kertozik sikerfilmjeként másfél óra unalomba fulladjon.

Kelemen László

TÉGED IS ÉRDEKELHET...

1985. április 23-án, kedden 19 órai kezdettel

Dr ZOBORY ISTVÁN

előadását hallhatjuk

A VASUTI VONTATÓJÁRMŰVEK STATISZTIKAI-DINAMIKAI VIZSGÁLATA

címmel.

Az előadás folyamán szóba kerül néhány konkrét eredmény is, és a témával kapcsolatos kérdéseitekre is válaszokat kaphattok.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK

a Landler színházban!

JÓZSEF ATTILA

1905 - 1937



„A költő igazi véleménye rólunk, olvasókról / s mint embernek a világról/ nem csak abban rejlik, amit mond, hanem abban is, főleg abban, ahogy mondja.”

„Nyelvünkkel megmintázhatjuk a kővágó motorok pergő zaját s az udvar sarkában gubbasztó maroknyi szalmaszemét alig-alig zizzenő rebbenését.”

/József Attila/

Ideen ünnepelhetné nyolcvanadik születésnapját, de sajnos testi valójában már közel ötven éve magunkra hagyott. De csak testi valójában: az örökség, amelyet ránk hagyott, a magyar nemzet költészetének mérföldköve.

Az állandó nélkülözésekkel, szenvedésekkel teli, hétköznapiakból álló élete, hányatottsága, a proletárcsalád közvetlen közelsége és mozgalmisága érlelte azzá, aki lett. Elemi erővel lobogott benne a cél: teremteni, alkotni, tenni; ahogyan ő fogalmazta önéletrajzában: „munkában szívós vagyok”. Emlékezzünk a forradalmi líra világviszonylatban is kiemelkedő alakjára:

József Attila: Ónarckép

Dacos, vad erdő sűrű nagy hajam.
Már meggyötörte asszonyujj viharja,
forró száj baglya néha megzavarja.
Alatta zúg a gondolatfolyam.

Milyen mély medrű, nem tudom, de mély.
Hitek szirtjét bús iszapjába mossa,
nagy homlokom a Vaskapu-szorossa,
hol rég utat vágott a szenvedély.

Zord partján - csókhid szépen szökne itt,
melyen portyázni vig asszony-tatár megy -
örök-zsibongó, vijjogó madárhegy:
sötét gond rakja barna fészkeit.

Szivemben vágyhegylánc, jaj-kráteres;
még forró, fülledt nyár vonaglik völgyén
s dermezt, havas csúcsán „Ember”-t üvöltvén
egy örült lélek máglyákat keres!

József Attila: Kész a leltár

Magamban biztam eleitől fogva -
ha semmiye sincs, nem is kerül sokba
ez az embernek. Semmiképp se többbe,
mint az állatnak, mely elhull örökre.
Ha félttem is, a helyemet megálltam -
születtem, elvegyültem és kiváltam.
Meg is fizettem, kinek ahogy mérte,
ki ingyen adott, azt szerettem érte.
Asszony ha játszott velem hitegetve:
hittem igazán - hadd teljen a kedve!
Sikáltam hajót, rántottam az ampát.
Okos urak közt játszottam a bambát.
Árultam forgót, kenyeret és könyvet,
ujságot, verset - mikor mi volt könnyebb.
Nem dicső harcban, nem szelid kötélén,
de ágyban végzem, néha ezt remélem.
Akárhogyan lesz, immár kész a leltár.
Éltem - és ebbe más is belehalt már.

30 éve így emlékeztünk rá :

Harmickét súlyos évet élt
megette ifjú életét
komor
nyomor.

S ha fájt neki, hogy szenved itt,
népét siratta, nem pedig
saját
baját.

„Vidám és jó volt” - ritka kincs
egy olyan világban, melyben nincs
azon
haszon.

Viharban pusztul a vetés,
így lett ajkán a nevetés
lopott
kopott,

s meghalt szegény, ki sosem élt,
az eljövendő mosolyért,
mi tán
vidám

s szívünkbe fújta im tovább
kamaszlelkének himporát
az a
haza,

hol jobbik sorsunk megfogán
s bontakozik boldogan
növő
jövő.

Mazsi

YANCI a STÚDIÓ „L”-ben

Március 21-én a Stúdió „L” vendége volt Yanci, a világ egyik legnevesebb pantomimművésze. Fellépése után életéről, művészetéről kérdeztük.

— Az előbb a kollégium színháztermében tartottál két órát. Hogy kerültél kapcsolatba ezzel a stúdióval?

— Hollós Jánoson keresztül. Én Kaliforniában lakom, de sokszor járok Budapesten, Jánost is régóta ismerem.

— Mi köt Magyarországhoz?

— Magyar származású vagyok, szüleim tanítottak meg erre a nyelvre.

— Ha jól tudom, Marceau asszisztense voltál.

— Igen. Nagyon jó a kapcsolatom vele még most is. Ott találkozunk, ahol az utunk keresztezi egymást.

— A tanítványa voltál?

— A Marceau látott valamit bennem, valami pantomim-tehetséget, mert én színésznek készültem. Én soha nem akartam pantomimes lenni, mikor színész voltam, a rendezők és a barátok mondták: te színész vagy, de pantomimező; pantomimező és színész vagy, te mind a kettő vagy.

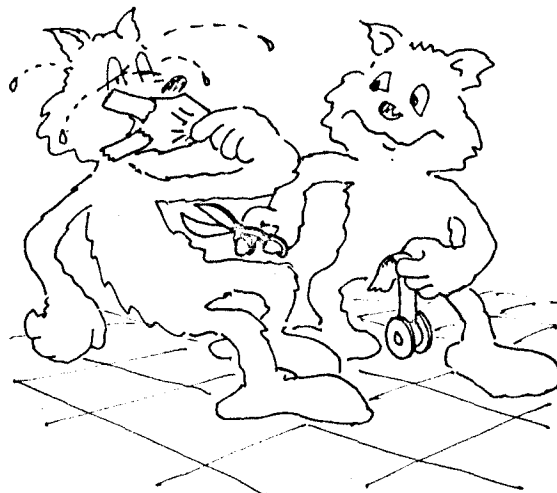
— Tehát összekapcsolod a hangokat a mozgással? A pantomim közben?

— Igen, hogyha nem is beszélek, összekapcsolom. Most nem mutattam meg, mikor gyakoroltunk, de minden mozgásnak van egy hangja. Ugyhogy a rendes pantomimesnek a hangot is le kell hoznia. Nem lehet eredetiben játszani, ha nem ismert a hang, mert pont annak az energiának, ami hátra megy a legutolsó székhez, a pantomimes testéből kell áradnia. Mostan a hang megy, de mikor nincs, valahogyan azt a hangot mégis ki kell sugározni.

— Érezni lehetett ezt a gyakorlás során, még akkor is, ha nem hívtad fel rá külön a figyelmünket. Talán észrevetted, a csoport eléggé kezdő.

— Igen, az alapok hiányoztak, de látom, rengeteg akaraterő van bennetek. És az volt nagyon gyönyörű, hogy mindenki ugyanazért volt ott, ott volt tanulni, mert színész akar lenni. Nem olyan színész akar lenni, hogy csak pantomimes, nem olyan, hogy csak színész. Nem lehet itt most olyant, hogy csak szavakkal játszani, vagy ilyen...hogyan mondjam? A táncosok nem akarnak pantomimet, hát ez hülyeség. A színészek nem akarnak táncolni, ez hülyeség. A pantomimesek

nem akarnak beszélni, ez hülyeség. Tánc, pantomim, beszéd, színészkedés, ezt mind össze kell hozni, mert a legjobb táncosok a legjobb színészek, a színészek meg pantomimesek is. Tudják, hogy hogyan, milyen erővel kell ezt a csöndes pillanatot betölteni. Marceau-val már sokat beszélünk erről. Ő már megcsinálta a „csöndeset”, teljesen csöndben játszik, én meg már régóta azt vallom, hogy nem akarok végig csöndben játszani, mert bírok beszélni,



színésznek készültem, mindig behozok szavakat, mindig olyan ideáim vannak, hogy végre majd a hang is jelen lesz. Úgy látom a fellépéseimet majd egyszer, hogy én bírok beszélni a színpadon és bírok építeni népeket a színpadon. Kévsz mozdulatokkal és szavakkal, de ott lesznek a színpadon, bírok emberekkel beszélni úgy, hogy valójában nincsenek ott. Úgy, ahogy a pantomimes játszik emberekkel, akik nincsenek ott. Tehát még keresem a saját magam munkáját. Még csak játszom a Marceau stílusban, játszom a saját stílusomban, olyan dolgokat csinállok, amit még a Marceau nem csinált, de egyenlőre még csak keresek.

— Hogyan látod a magyar pantomim-világot?

— Olyan mint a külföldi. Én akartam Amerikában a legjobb pantomimeseket összehozni azért, hogy egy iskolát csináljak, de nem bírtam. Miért? Ez egy elit. Mindenki a saját maga stílusát tartja a legjobbnak, és azt hiszi, az övé az igazi, nem akar mást tanulni. Zártak. Félnek

a pantomimesek. Félnek egymástól, a konkurrenciától. Az a baj, hogy kevesen vannak, és nem veszik észre, hogy igazából a pantomim a legnehezebb, mert nincsen semmi beszéd, valami drámát, energiát kell ott a színpadon csinálni, csodálatos energiát, hogy az ember nézze két óráig, hogy menjen a mese, és ideák jöjjenek a népek. Igazán művésznek kell lenni. A pantomimesek kicsinálnak maguknak egy világot és abban vannak. És ehhez a kiosi világhoz mást nem engednek. Ez a helyzet Magyarországon.

— Látasz lehetőséget több művészeti ág összehozására?

— Persze, ez egy nagy álom lenne, ha valaki ezt meg bírná csinálni. Olyan fantasztikus lenne, ha ilyen csoport összejönne. Ezért én nagyon nagy dolgot látok a ti stúdiótokban, meg kell csinálni a nagy csodát.

— Mit tartasz a jövő színházának?

— A fontos, hogy amit látok, az az embert felemeli vagy ledobja. Na most mit látok a színpadon? Egy csodálatos fellépést, úgy, hogy az ember csodálatos, vagy... Amerikában sok olyan fellépés van, ami a mindennapi hülyeségről szól, benne van mindenféle káromkodás. Hát így nem

megyek egy színházba ezt hallgatni, mert akkor kiállok az utcára, a taxirádiót hallgatom, és ott hallok egy nagy drámát. Nem a színházba megyek, hogy egy másik ember a szemetet rámdobja. Ugyhogy vissza kell térni arra a módra, amire a színház volt építve. Igazán olyan fellépéseket kell csinálni, ami felemel, hogy kilépve a színházból tíz méterrel magasabbnak érezzem magam, ne leszakadva.

— Ismered a magyar színházi életet?

— Nem nagyon. Sajnos.

— Fogsz még hozzánk jönni?

— Igen, meglátjuk, hogy lesz pénteken. De mindig fogok látogatónak jönni, mert szeretem a magyar népet, és van itt sok barátom.

— Pénteken előadást tartasz a Sakénben.

— Hogy megmondjam az igazat, nekem nem a legkönnyebb itt Magyarországon szerezni egy fellépést. Ez volt a legkönnyebb, egy stúdió-fellépés, egy olyan, amiről a nép nem tud, csak akiket én meghívok: barátokat, titeket - a Stúdió „L”-t -, kritikuskokat.

— Köszönöm a meghívást és a beszélgetést. Kellemes időtöltést kívánok itt Magyarországon.

Balogh

PRODALOM SAROK

Magyar fiú bánata

Édes hazám. Neveld föl fiadat
Apám adott oda néked
- Elhoztam - mondta
Nevelj föl édes hazám
Hadd legyek okos, nagy gyerek
Ugy nézek ki mint egy koldus
Én ezt a szegénységet nem szégyellem
Én a szegénységem szeretem
De nincs hol családi tűzhely
mellett lehajtnám fejem csendesén
Apám adott oda.

Nem azt mondta, hogy nevelj!

Én tudom mi nem vagyunk költők
Mi szerencsétlenek vagyunk
Hazánk az mindig lesz
Csak kevés a hazafi
S hazafi nélkül nincs is haza
Hazafi nélkül csak fekete föld van.

SALIK ANDRÁS

VERSEIBŐL

Koldussereg

Koldussereg - újra jönnek
s még jönni fognak
milliók helyett milliók
hisz éltet s halált
már itt nem találisz

Száraz virág az életben
nem nőhet a földeken
kicsi ország földelében
lakozunk a szíveken
S jajszavunk ha hallik
ne hozz ránk új bajt, halált
de egyszer szívünk messze zengi
kicsi fiad ki megtalált

Tudom

Tudom, van Mennycsászár, és van Pokol.

A Föld hová sorolandó?

Mi a Föld?

A Föld az élet.

Jobb, rosszabb.

Jobb is, rosszabb is az élet.

KB jelenti

Április 11-én a Landler Színházban tartottuk az évi kollégiumi küldöttgyűlésünket. Először a Kollégiumi Bizottság beszámolóját vitattuk meg, majd a jutalmak átadására került sor. Először osztottuk ki a Landler kollégiumért emléklakettet, amit azok az oktatók, dolgozók, hallgatók kapnak, akik a legtöbbet teszik a kollégiumért:

Dr. Lévai Zoltán
Kövesné dr. Gilicze Éva
Dr. Súlyomvári Károly
Nagy Tibor
dr. Nagy Attila
Szabó Imre
Stukovszky Zsolt
Somos Tibor
Balogh István /V.év/
Belényesi István
Gyuris István
Szloboda Tamás
Bányai András

Pénzjutalomban részesültek:

Szabó Attila
Szaksz Ferenc
Balogh István / Szemi /
László Gábor
Marton László
Bohnert András
Juhász Csaba

A jutalmak átadása után az új KB megválasztására került sor.

A titkár: Juhász Csaba 131. szoba
A tagok: Joó Imre 212. sz.
Zsikla József 337. sz.
Somos Tibor 333. sz.
Buzsáki Attila 128. sz.
Király József 128. sz.
Szigeti Tamás 242. sz.
Hábel László 246. sz.

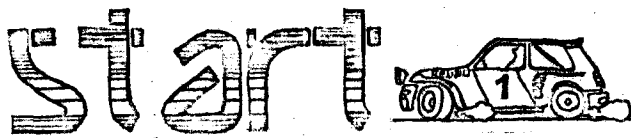
A választott tagokon kívül a KB tagjai a szaktitkárok;

Rozsenich Tamás közlekedési szak
Hír Attila járműgépész szak
Borbély Gábor gépesítési szak

KV jelenti

Jó munkájukért Április 4.-e alkalmából jutalomban részesültek az alábbiak:

Balogh István	323 tk.
Petrás Péter	322 "
Koncz István	503 "
Komcsák Miklós	233 "
Benedek Péter	412 "
Bányai András	412 "
Juhász Csaba	234 "
Dara István	329 "
Mészáros László	505 "
Balogh István	503 "
Farkas Ferenc	502 "
Zelena Ferenc	502 "
Kárpáti Imre	322 "
Karmos Gábor	412 "
Dudás György	412 "
Ászity Sándor	414 "
Belényesi István	412 "
Mészáros Gyula	416 "
Királyhegyi Mihály	326 tk.
Sklánitz Antal	236 tk.
Gáldi György	322 "
Varga Levente	239 "
Gál Ákos	235 "
Takács György	141 "
Petykó Csilla	232 "
Tóth János	322 "
Illés Árpád	231 tk.
Papp Ervin	239 "
Tüttő László	415 "
Vida Gyula	143 "
Földesi Péter	411 "
Tóth János	232 "
Joó Imre	233 "
Szabadi Péter	329 "
Nagy Attila	236 "
Zsikla József	323 "
Szloboda Tamás	414 "
Pál Péter	412 "
Körei Csilla	411 "
Major Jenő	411 "
Kővári László	324 "
Somos Tibor	413 "
Szabó Béla	235 "
Kozák Zoltán	326 "
Szalay Róbert	324 "
Palkovics László	443 "
Kocsis Zoltán	412 "
Hajdú János	416 "
Nauner Csaba	236 "
Genczler Judit	322 "



technical sport magazin

Ezévben talán már a legtöbb autósporttal foglalkozó az EB futamok színvonalának megfelelő mércével nézte végig a II. Mogürt-Salgó Rallye-t, hiszen az OB futamok közül leginkább itt áll minden együtt ahhoz, hogy európai hírességek küzdelmének végre újra hazai színtere is legyen. A látottak egyértelműen igazolták, a

II. MOGÜRT-SALGÓ RALLYE

rendezőiség képes lenne egy ilyen nagyobb munkát igénylő futam lebonyolítására. Bizzunk benne, jövőre végre lehetőség is nyílik ennek igazolására. Csak egy apróság keltett hiányérzetet a szurkolóban, nevezetesen a CB nyújtotta lehetőségek közel sem voltak kihasználva: sem a közönség tájékoztatására (hisz köztük is szép számmal voltak CB-sek), sem a különböző gyorsaságik rendezői közti összeköttetésre, bár az utóbbinál csak kisebb zavarok jelentkeztek. Ettől eltekintve a verseny szervezői jellesre vizsgáztak, és talán a csak nappali futamoknak köszönhetően jelentősen csökkent a fegyelmezetlen nézők száma. Az ok egyszerű: világosan minden szélvédőhöz vágott tárgy, útra dobott sörösüveg személyhez kötött lenne, ami jóérzésű autósportrajongók körében nem volna éppen kellemes az elkövetőre nézve.

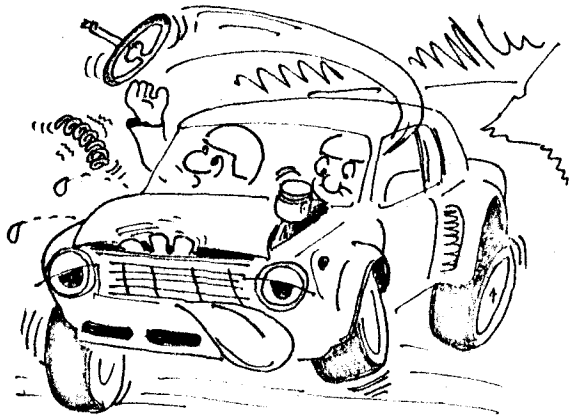
Péntek reggel útjára bocsátott közel 130 autóból álló mezőnybenem kisebb nevet találhattunk, mint a lengyel Bublewicz, vagy a csehszlovák Urbán, Kvaizar, a szovjet Brunna és az OB-ben újra induló Ferjancz/Tandari ketős.

Elgondolkodtató volt, hogy mennyire különbözőek az esetleg teljesen azonos autóval induló versenyzők lehetőségei, hisz érezhető mennyire különböző szempontok alapján autózik egy futóműszaggató gyorsaságin az, akinek minden szervizfelszerelése egy szakadt LADA-kombi. Van bezsúfolva, vagy (ellenpéldaként a szovjet válogatottat felhozva) akinek két KAMAZ teherautó, Avia szervizkocsi, számtalan tartalék alkatrész, és kitudja még mi-minden áll rendelkezésére. Ez talán érzékelteti a hazai

autóversenyzők nagy részének helyzetét, külföldi (de nem nyugati) rallye-sokhoz viszonyítva. Az előbb a szovjet csapat került szóba, mellettük azonban még a csehszlovák és a bolgár (!) válogatott felszereltsége is említésre érdemes.

Maga a verseny a percről-percre változó időjárás jegyében indult, nézők és versenyzők egyaránt találgattak, hiszen az eső nem kis változásokat okozhatott (és okozott is) a verseny képében.

Azt, hogy a lelkes szurkolók nem mindig hozzák meg kedvencüknek a szerencsét, az kiderült, amikor a kazári gyorsaságin az elsőként indított Topor/Barna páros pont egy „Hajrá Topor” felirat mellett kostóltta meg a hidas-kanyar



oldalát megpördült autójával. Ugyanitt történt, hogy a Ferjanczék - későbbi elmondásuk szerint a leálló motor miatt - kénytelenek voltak a menekülő sávot jelentő földútra lehajtani.

Élményszámba ment a gyári Skodások autózása, az új 130 LR-ek stabilitása, ami néha már a fizika törvényeit látszott meghazudtolni.

A román válogatott is szolgált meglepetéssel az új Oltcit, személyében, amelyek azonban alig különböztek a szériától, akárcsak a Dáciák, így nem nagy eséllyel vettek részt a küzdelemben. Bár az egyik Oltcit kivételével dicséretesen végigküzdötték a távot.

A BBK válogatottaknál maradván szót kell ejteni a lengyelek csapatáról, s annak erősségéről, a 2000-es Polonézokról, amelyek meglepő tempót diktáltak az egész verseny folyamán. Köztük volt Ferjancz Attila egyik legnagyobb riválisa, Bublewicz, aki világosan látta, ha meg akarja

fogni Attiláékat, akkor a „gyilkos” gyorsaságikon kell mindent felülmúlót mennie, mint pl. az újonnan beiktatott inászói murvás-agyagos gyorsan, ahol a legtöbb induló főként arra ügyelt, hogy épségben végigvigye az autót.

Az első nap szomorú szenzációja volt, hogy a Szuha-Parádsasvár szakaszon Szabó Tamás toltákrosra törte vadonatúj, gyönyörű Lada VFTS-ét, Tanmeka, Trajbold, Pipota, Brundza - ezek a nevek is a kiesettek közt álltak, egyszóval nem volt egyszerű pályán tartani a gépeket. Végül ez lett a csehszlovák válogatott veszte is, hiszen csak két autójuk maradt versenyben, s így nem voltak értékelhetők.

Egyre-másra álltak ki géphiba miatt, voltak azonban szerencsések is köztük, pl. a Kanyik/Tóth kettős, akik 1600-as Ladájának kardántengelye önállósította magát. A véletlen szerencsére ugyanezen a helyen készítette verseny befejezésére Wirtmannékat, akik saját kardánjukat adták át a bajbajutott párosnak, akik így folytatni tudták a küzdelmet.

Az NDK-sok közül feltűnést keltett Ficker, aki egy 800 cm³-es Trabant volánját forgatva okozott sok fejfájást a géposztályába tartozó Wartburgoknak és 110-es Skodáknak. A hazai közönség egyik kedvence, a „showman” Maruzsi nem tagadta meg önmagát. Fényszoróvillogtatással, integetve üdvözölte a nézőket, sőt a 2. körben a száguldó autóból kidobott papírcédulán köszönték meg a lelkes szurkolást. A verseny végén úgy tűnt, hogy mint már annyiszor, ismét balszerencsésük lesz, mivel az utolsó gyorsasági céljából indulva váltójuk egy hangos reccsenéssel kilehelte lelkét. Ez azonban nem kényszerítette őket a verseny feladására, be-tolva sikerült bearaszolniuk a célig.

Egy rallye-verseny mindig tartogat a résztvevők számára meglepetéseket. Rangáék pl. a befutó előtti gyorsaságit defektes bal első kerékkel tették meg, de amint látható volt, ez nem különösebben feszélyezte őket. Az OSC-s Sas/Tóth duó Trabantjának ajtaját pedig egyszerűen nem lehetett bezárni a karosszéria deformálódása miatt, így a kormányzás, fékezés, visszahozás mellett a jobbos kanyarokban még az ajtót is muszáj volt tartani.

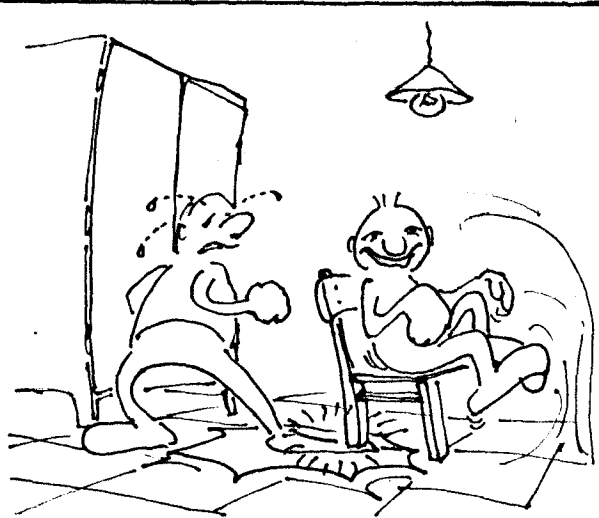
Érdekesen alakult a BBK csapatverseny, a-

melyben a magyar válogatott egyre előbbre került. Nagy küzdelem alakult ki a lengyel válogatottal, akiket végül sikerült megelőzni. A szovjet csapat 3. autója „kikészt”, és így ők is kiesettek a csapatversenyből. Ez a magyar csapat első helyét jelentette, ami nem várt siker.

A hivatalos végeredmény megegyezik a verseny után közzétett abszolút sorrenddel:

- | | | | |
|--------------------------|---------|---------------|---------|
| 1. Ferjancz/Tandari | H | Renault-turbó | 3:38:17 |
| 2. Bublewicz/Zyszkowszki | Polonéz | 2000 | 3:40:41 |
| 3. Kvaizar/Janacek | Cs | Skoda 130 LR | 3:41:20 |
| 4. Urban/Klima | Cs | Skoda 130 LR | 3:44:28 |
| 5. Vukovics/Zvigerics | Su | Lada VFTS | 3:45:12 |
| 6. Ranga/Kurcz | H | Lada VFTS | 3:45:18 |

-fz-



Akinek törött lábú székre, összerogyott asztalra, molyos ágymatracra, búvészszelekre (nincs hátulja) - egyszóval igen ócska butorokra fáj a foga, az most figyeljen!

1985. április 25.-én 8-12 óra

között a Landler kollégiumban, és ezt követően még két helyen „bemutatóval” egybekötött kiállítás lesz, ahol a butorok minőségüknek megfelelő áron, tolakodás, csuszópénz és protekció nélkül is megszerezhetők.